



MILÉNIUM 05
INSPIROVANO SÉRIÍ
STIEGA LARSSONA

DAVID
LAGERCRAINTZ
MUŽ, KTERÝ
HLEDÁL
SVŮJ STÍN

HOST

MILÉNIUM 05

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

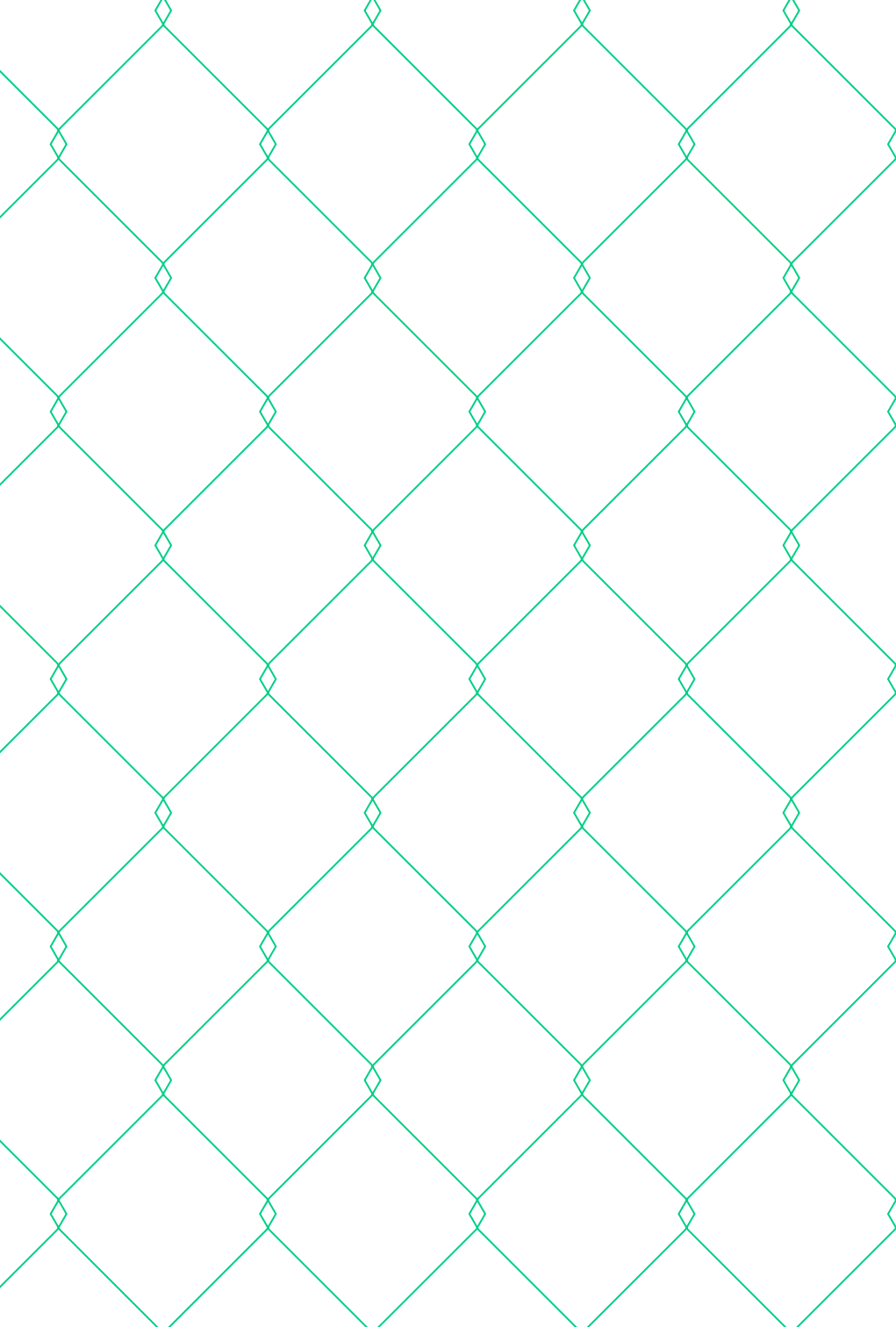
1999-2000

1999-2000

1999-2000

1999-2000

**DAVID
LAGERCRANTZ
MUŽ, KTERÝ
HLEDAL
SVŮJ STÍN**



**DAVID
LAGERCRANTZ
MUŽ, KTERÝ
HLEDAL
SVŮJ STÍN**

BRNO 2017

Mannen som sökte sin skugga © David Lagercrantz
& Moggliden AB, first published by Norstedts, Sweden, in 2017.
Published by agreement with Norstedts Agency.
Cover photo © Vojtěch Vlček
Translation © Azita Haidarová, 2017
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2017
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-266-4 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-267-1 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-268-8 (Formát MobiPocket)

PROLOG

Holger Palmgren seděl na invalidním vozíku v návštěvní místnosti a řekl:

„Vždycky jsem se tě chtěl zeptat na to dračí tetování a taky by mě zajímalo, proč je pro tebe tolik důležité.“

„Souviselo to s mojí mámou.“

„S Agnetou?“

„Byla jsem tehdy ještě malá, bylo mi asi šest let. Utekla jsem z domova.“

„Myslím, že si na to vzpomínám. Tehdy k vám přišla na návštěvu nějaká paní, že jo? Měla na krku takové zvláštní znamínko.“

„Vypadalo to, jako by jí ho tam někdo vypálil.“

„Co třeba drak?“

Díl 01

DRAK

12. až 20. června

Švédský král Sten Sture starší porazil v bitvě u Brunkebergu dánského krále.

Na památku svého vítězství nechal roku 1489 vztyčit jezdeckou sochu, která se dodnes nachází ve Velkém kostele ve Stockholmu. Představuje svatého Jiří na koni jako rytíře s taseným mečem, pod jehož nohama leží umírající drak.

Vedle něj stojí princezna ve středověkých burgundských šatech, kterou rytíř zachránil před jistou smrtí. Předlohou pro šlechtičnu zřejmě byla manželka Stena Stureho staršího Ingeborg Åkesdotterová. Žena se tváří podivně nezúčastněně.

KAPITOLA 01

12. červen

Lisbeth Salanderová vyšla z posilovny, minula sprchy a hned na chodbě ji zastavil inspektor vězeňské služby Alvar Olsen. Něco překotně mlel, dokonce vypadal poněkud vzrušeně. Divoce gestikuloval a mával na ni nějakými papíry. Lisbeth Salanderová však z jeho řeči nerozuměla ani slovu. Bylo 19.30.

Půl osmá večer byla ve věznici Flodberga nejhorší doba. Opodál duněl nákladní vlak, zdi se otřásaly, klíče řinčely, ve vzduchu byla cítit směsice potu a parfému. Pro trestankyně to byl nejnebezpečnější okamžik celého dne. Rachotivé dunění železničních kolejí pohltilo veškeré zvuky a ve všeobecném zmatku před večerním zamykáním cel docházelo k těm nejsurovějším násilnostem. Lisbeth Salanderová v tuto hodinu vždycky přelétla očima celé oddělení a její pohled nikoli náhodou utkvěl na Fárie Kázíové.

Fária Kázíová, krásná mladá žena původem z Bangladéše, seděla ve své cele hned nalevo od ní. Přestože Lisbeth z místa, kde stála, neviděla nic jiného než Fáriinu tvář, nebylo nejmenších pochyb, že ji někdo fackuje. Hlava jí lítala ze strany na stranu, a ačkoli údery nebyly příliš tvrdé, působily dojmem zavedeného rituálu. Ať už to bylo jakkoli, týrání nepochybně

trvalo už dlouhou dobu. Bylo to patrné jak ze způsobu šikany, tak z reakcí oběti. Již na dálku bylo zřejmé, že útisk poznamenal Fáriu do té míry, že v ní zlomil jakýkoli odpor. Už se ani nesnažila chránit si obličej rukama a v jejím pohledu se nezračilo žádné překvapení, nýbrž pouze tichá, nemá hrůza. Fária Káziová zažívala neustálý teror. Lisbeth to vytušila nejen z bedlivého sledování její tváře, ale nasvědčovaly tomu i další pozorování a postřehy, které učinila během svého několika-týdenního pobytu ve věznici.

„Tamhle,“ řekla a rukou ukázala na Fáriinu celu.

Ale když se Alvar Olsen obrátil, již bylo po všem. Lisbeth proklouzla do své cely a zavřela za sebou dveře. Zvenčí se ozývaly hlasy a tlumený smích, avšak dunění a rachot nákladního vlaku ne a ne přestat. Před ní stálo lesklé umyvadlo a úzká pryčna, police na knihy a psací stůl s kvantověmechanickými výpočty. Má smysl v nich pokračovat — má se nadále snažit dokázat platnost teorie smyčkové kvantové gravitace? Pohlédla na své ruce. Něco v nich držela.

Byly to papíry, kterými na ni Alvar před chvílí mával. Lisbeth přece jen pocítila jistou zvědavost. Ale byla to pitomost, zase nějaký test inteligence, jenž byl na druhé stránce úplně nahoře na dvou místech politý kávou. Lisbeth si posměšně odfrkla.

Nesnášela jakékoli způsoby škatulkování; svazek papírů jí zvolna vyklouzl z ruky a na betonové podlaze se rozevřel do vějíře. Na kratičký okamžik na něj zapomněla a pomyslela na Fáriu Káziovou. Tyranku, která mladou ženu fackovala, nikdy nepřistihla při činu, ale přesto moc dobře věděla, kdo to je. Zpočátku se Lisbeth o atmosféru v nápravném zařízení nijak zvlášť nezajímala, ale život ve věznici ji proti její vůli postupně vtáhl do dění. Krok za krokem se jí dařilo dešifrovat viditelná

i neviditelná znamení a záhy pochopila, kdo na oddělení doopravdy vládne.

Umístili ji na oddělení B, do pavilonu zabezpečovací detence. Zdál se být tím nejbezpečnějším místem v celé věznici a nezúčastněný návštěvník, který si zařízení zběžně prohlédl, o tom neměl důvod pochybovat. V žádném jiném vězení nebylo tolik strážných, kontrol a pracovních a studijních programů. Ale pokud se zde člověk porozhlédl trošku zevrubněji, vytušil, že tu něco není v pořádku. Strážní si hráli na tvrdáky a autority, dokonce uměli projevit soucit, ale ve skutečnosti to byli srabi a slaboši, kteří pustili otěže z rukou a přenechali je nepříteli — mafiánce Benitě Anderssonové a její bandě.

Během dne se Benita pochopitelně držela zpátky a počínala si jako příkladná vězeňkyně. Ale po časně večeri, kdy ostatní ženy mohly cvičit, případně se setkat s příbuznými, se Benita chopila vlády a šikanovala celé oddělení až do večera, kdy bachaři zamkli cely. Ve dne se vězeňkyně procházely mezi celami a šeptem hovořily o hrozbách nebo slibech, přičemž Benitina sebranka se držela na jedné straně chodby a jejich oběti na druhé.

Velkým skandálem byl především sám fakt, že Lisbeth Salanderová vůbec skončila ve vězení. Osud jí nebyl nakloněn, ale upřímně řečeno, Lisbeth se proti odsouzení k nepodmíněnému trestu nijak vehementně nebránila. Soudní proces jí připadal jako nesmyslné handrkování — už dávno jí bylo úplně fuk, jestli vysedává doma, v base nebo někde jinde.

Nakonec vyfasovala dvouměsíční pobyt ve věznici za maření policejního výkonu a za všeobecné ohrožení, neboť se zapletla do dramatu vzniknuvšího po vraždě profesora Franse Baldera, kdy na vlastní pěst unesla a ukryla osmiletého autistického chlapce, přičemž odmítla spolupracovat s policií, protože

se zcela oprávněně domnívala, že dochází k tajnému úniku informací z policejního vyšetřování. Její hrdinský čin samozřejmě nikdo nezpochybňoval a všem bylo jasné, že chlapci zachránili život. Státní zástupce přesto vedl soudní proces s náramným patosem a soud se nakonec přiklonil na jeho stranu, ačkoli jeden ze členů senátu měl odlišný názor a Lisbethina advokátka Annika Gianniniová odvedla vynikající práci. Lisbeth jí však nijak zvlášť nápomocná nebyla, takže Annika neměla šanci na vítězství.

Lisbeth během celého líčení otráveně mlčela a odmítla se proti rozsudku odvolat. Chtěla mít celý ten cirkus konečně za sebou a podle očekávání skončila v otevřeném nápravném zařízení Björngärda Gård, kde měla spoustu svobody a volnosti. Poté však vyšlo najevo, že jí hrozí nebezpečí, na čemž ostatně nebylo nic překvapujícího, když člověk uvažil, s kým měla Lisbeth co do činění, a proto ji přemístili do chráněného zařízení Flodberga.

Při bližším zvážení tedy na Lisbethině přemístění nic podivného nebylo. Sice se tak ocitla mezi nejhoršími tuzemskými zločinci ženského pohlaví, ona sama však proti převozu nic nenamítala. Ustavičně měla kolem sebe strážné a rozhodně se nedalo popřít, že v tomto zařízení již po řadu let nedošlo k žádnému ublížení na zdraví ani jiným násilným skutkům. Personál se dokonce pyšnil opravdu úctyhodnou statistikou bývalých vězeňkyň, které se po vypršení trestu opět zařadily do společnosti, ovšem tyto statistické údaje pocházely z doby před nástupem Benity Anderssonové.

Lisbeth již od počátku zaznamenala spoustu provokací, ale nedala se nijak vyvést z míry. Byla protekční, mediálně známou vězeňkyní, o níž kolovaly všemožné fámy, a k její proslulosti

rovněž přispěly údaje z vlastních informačních zdrojů kriminálního podsvětí. Před pouhými několika dny jí Benita přistrčila papírek s otázkou: *Přítel, nebo nepřítel?*, Lisbeth ho však po minutě vyhodila — nejspíš proto, že jí trvalo celých osmapadesát vteřin, než se ho obtěžovala přecíst.

Místní rozmišky, boj o moc a různá spojenectví ji ani trochu nezajímaly. Soustředila se pouze na to, aby měla oči i uši otevřené, a brzy věděla své. Lisbeth upřeně zírala na své police se svazky pojednávajícími o kvantové teorii pole, které si objednala speciálně před nástupem do výkonu trestu. Vlevo se nacházela šatna a v ní visely dva vězeňské mundúry, které měly na prsou vyšité iniciály vs — *Vězeňská služba*—, aby se případně mohla převléknout, a dále spodní prádlo a sportovní boty. Stěny byly holé, nikde žádná fotografie ani sebemenší vzpomínka na život za vězeňskou zdí. Nábytek a zařízení ji zajímaly stejně málo jako doma na Rybářské ulici.

Na chodbě pokračovali bachaři v zamykání cel, což pro Lisbeth obvykle znamenalo osvobození. Když všechny zvuky utichly a kolem se rozhostilo ticho, mohla se pohroužit do své matematiky — do pokusů o propojení kvantové mechaniky s teorií relativity — a zapomenout na celý svět. Dnes večer to však bylo jiné. Lisbeth měla vztek, a to nejen kvůli týrání Fárii Káziové nebo bující korupci na oddělení.

Před šesti dny ji navštívil Holger Palmgren, její bývalý poručík z dob, kdy v očích společnosti neměla dostatek rozumu na to, aby se o sebe dokázala náležitě postarat. Jeho návštěva sama o sobě představovala hotové drama. Holger už vůbec neopouštěl byt, byl zcela závislý na pečovatelkách a asistentech, kteří se o něj starali v jeho bytě na Liljeholmenu. Holger si však umanul, že se za Lisbeth musí za každou cenu podívat; nechal se do Flodbergu dopravit taxíkem, do areálu věznice vjel na

svém invalidním vozíku s kyslíkovou maskou a lapal po dechu. Přesto to bylo milé setkání. Lisbeth si s ním povídala o starých časech a Holger byl sentimentální a dojatý. Jen jedna věc však Lisbeth rozrušila. Holger jí vyprávěl, že ho navštívila jakási Maj-Britt Toreellová, bývalá sekretářka z psychiatrické léčebny svatého Štěpána, kde byla Lisbeth zavřená jako malá holčička. Maj-Britt se o Lisbeth dočetla v novinách a odnesla z kliniky obsáhlou dokumentaci, která by podle ní mohla být zajímavá. Pro Holgera to byla stará krutá obehnaná písnička o tom, jak Lisbeth ležela přikurtovaná k lůžku — „nic, co bys měla číst“. Přesto musely dokumenty obsahovat něco nového, protože když se jí Holger zeptal na tu dračí kérku a Lisbeth mu pověděla o ženě s ohnivě zbarveným znamínkem na krku, starý pán vyrukoval s otázkou: „Nebyla náhodou z registru?“

„Cože?“

„Z Registru pro výzkum dědičnosti a prostředí v Uppsale. Někde jsem to četl.“

„To muselo být v těch nových papírech,“ řekla Lisbeth.

„Myslíš?“ zeptal se Holger. „Taky je možné, že jsem popletl všechno dohromady.“

Možná opravdu jen popletl všechno dohromady. Holger už byl hodně starý. Přesto jeho zmínka utkvěla Lisbeth v paměti a vrtala jí hlavou každé odpoledne, když bušila do boxovacího pytle v posilovně, stejně jako každé dopoledne strávené v keramické dílně, a nejinak tomu bylo i teď, když znovu stála ve své cele s očima upřenýma na podlahu.

Dokonce jí připadalo, že i test inteligence na rozházených papírech se nějak proměnil, už jí zdaleka nebyl tak lhostejný jako dřív, spíše v něm viděla návaznost na to, o čem spolu hovořili s Holgerem, přestože Lisbeth zprvu nechápala proč. Ale pak si vybavila ženu s mateřským znamínkem, která jí také dá-

vala vyplňovat různé testy. Vždycky to skončilo hádkou a hotovým pozdvižením a situace vyvrcholila Lisbetiným útekem z domova, když jí bylo pouhých šest let.

Přesto v ní pomalu začalo klíčit podezření, že hlavní roli nehrál útek ani samotné testy, ale nějaká zásadní událost v jejím dětství, kterou tehdy nechápala, a hned jí bylo jasné, že se o tom musí dozvědět něco víc.

Samozřejmě že za chvíli bude na svobodě a bude si moct dělat, co bude chtít. Ale zároveň si byla vědoma toho, že má v hrsti inspektora vězeňské služby Alvara Olsena, který při páchání násilí v celách většinou dělal mrtvého brouka. Oddělení, za něž zodpovídal, bylo považováno za pýchu tuzemské vězeňské služby, ačkoli ve skutečnosti se nacházelo ve stadiu morálního rozkladu, a Lisbeth zapřemýšlela, jestli by jí Alvar Olsen nemohl obstarat to, co v cele postrádala nejvíce — internetové připojení.

Naslouchala zvukům na chodbě. Tu a tam někdo zavrčel nějakou nadávkou nebo výhrůžku, dveře praskaly, klíče řinčely, potom však kroky strážných odezněly a nastalo ticho. Bylo slyšet jen hučení klimatizace, přestože fungovala prachmizerně a všude vládlo nesnesitelné dusno. Lisbeth Salanderová přeletěla očima test na podlaze a pomyslela na Fáriu Káziovou, na Benitu, na Alvara Olsena a na ženu s rudým mateřským známkem na krku.

Shýbla se, aby posbírala papíry, posadila se k psacímu stolu a spěšně zaškrtala odpovědi. Když byla hotová, stiskla stříbrné tlačítko interkomu, který se nacházel vedle dveří do cely. Hlas Alvara Olsena zněl zdráhavě a nervózně. Lisbeth prohlásila, že s ním musí ihned mluvit.

„Je to důležité,“ zdůraznila.

KAPITOLA 02

12. června

Alvar Olsen už chtěl jet domů, ale napřed musel dostát svým povinnostem inspektora vězeňské služby a vyřídit veškeré papírování. Také samozřejmě musel zavolat domů a popřát dobrou noc své dcerce Vildě. Telefon jako vždy vzala jeho teta Kerstin a Alvar jí jako obvykle připomněl, aby zamkla speciální bezpečnostní zámek.

Alvar byl šéfem oddělení zabezpečovací detence ve věznici Flodberga už celých dvanáct let; dlouho byl na svou práci pyšný a považoval se za muže na správném místě. Jako mladík zachránil život své matce, která byla těžká alkoholička, a přiměl ji k doživotní abstinenci. Měl soucitnou povahu, vždycky stál na straně slabších, a tak nebylo nic divného na tom, že začal pracovat u vězeňské služby a záhy si získal veskrze dobrou pověst. Jenže dnes už z jeho starého idealismu mnoho nezbývalo.

První osudovou ranou bylo, když ho opustila manželka, která se odstěhovala se svým bývalým šéfem do Åre, a on zůstal sám s malou dcerkou; poslední a nejhorší ránu jeho iluzím však zasadila Benita. Alvar zastával názor, že v každém odsouzení je něco dobrého. V Benitě však nebylo dobrého zhola nic, ale přesto měla spoustu návštěv — vyhledávali ji nejružnější

muži, kamarádky, advokáti, terapeuti, soudní znalci z oboru psychiatrie, a dokonce i několik kněží. Benita se původně jmenovala Beatrice, ale nechala se přejmenovat po vzoru jistého italského fašisty. Měla vyholenou lebku, nezdravě bledý obličej a na krku vytetovaný hákový kříž. Přesto nepůsobila nijak odpudivě.

Navzdory zločinecké vizáži z ní vyzařoval jistý šarm a její silná osobnost leckoho ošálila, ale většinou budila v lidech jen hrůzu. Benita měla — alespoň se to proslýchalo — na kontě tři vraždy, jež provedla s pomocí svých dvou dýk zvaných Kris a Keris, a právě o jejich dýkách se na oddělení mluvilo tak často, až se staly nezbytnou součástí výhrůžné a dusivé atmosféry, která zde vládla. Člověka prý nemůže potkat nic horšího, než že na něj Benita namíří jednu ze svých dýk, což prakticky znamená rozsudek smrti nebo okamžitý pohřeb. Přestože se většinou jednalo jen o pomluvy a fámy — hlavně proto, že oba nože odpočívaly hezky daleko od věznice —, pouhá jejich existence dokázala ovzduší na oddělení pořádně otrávit. Tyto mytické dýky budily na chodbě strach a úzkost, což dokonale korespondovalo s Benitíným děsivým zjevem. Všechno to byla strašlivá ostuda a skandál. Alvar se nechal zlomit.

Měl se na ni předem připravit. Alvar měřil sto devadesát dva centimetrů, vážil osmaosmdesát kilo a vůbec to byl pořádný kus chlapa, co se už v pubertálním věku dokázal porvat se všemožnými ožraly a otrapy, kteří obtěžovali jeho matku. Měl ovšem jednu slabinu. Zůstal sám s dítětem a před necelým rokem se k němu Benita na dvoře přitočila a zašeptala mu do ucha popis cesty do Vildiny školy: mrazivě přesný plán zahrnující sebemenší chodbičku a schodiště, které musel Alvar každé ráno zdolat, když vedl dcerku do 3.A ve třetím patře Fridhemské školy v Örebro.

„Zamířila jsem jednu ze svých dýk na tvou holku,“ ucedila Benita a víc říkat nemusela.

Alvar pustil z rukou otěže vlády nad svým oddělením a jeho porážka poznamenala i všechny jeho podřízené. Ani na vteřinu nezapochyboval o tom, že někteří kolegové — například ten posera Fred Strömmer — se ochotně nechali zkorumpovat. A nejhorší období roku nastalo právě teď, v létě, kdy se vězení hemžilo spoustou ustrašených a nekompetentních záskoků a dusný vzduch na chodbách jen zvyšoval všeobecnou podrážděnost a napětí. Alvar se bůhvíkolikrát v noci probudil a přísahal, že na svém oddělení znovu nastolí pořádek. Přesto se nikdy na nic nezmohl, protože dalším kamenem úrazu byla skutečnost, že ředitelem věznice byl naprostý idiot Rikard Fager. Fagera zajímala pouze vnější fasáda, která musela být stále nablýskaná a zářivá, ačkoli za ní už to pořádně smrdělo.

Každé odpoledne Alvara znovu a znovu paralyzovaly Benitiny oči, a protože nebyl příliš psychicky odolný, s každým prohraným zápasem ve svém odhodlání ochaboval. Měl pocit, jako by ho vysával upír, a nejhorší bylo, že nedokázal ochránit Fáriu Káziovou.

Fária byla odsouzena k trestu odnětí svobody za zabití bratra, kterého údajně prohodila velkým skleněným oknem v domě na stockholmském předměstí Sickla. Alvar však v její povaze neshledal žádné sklony k násilí ani agresivitu. Nejčastěji seděla ve své cele a četla si nebo plakala; na oddělení zabezpečovací detence se ocitla pouze proto, že měla sebevraždné myšlenky, a navíc jí zvenčí hrozilo nebezpečí. Byla to všemi zavržená nešťastnice, kterou nechala na holičkách i společnost. Na chodbách na nikoho nepouštěla hrůzu, neprobodávala lidi ocelově šedýma očima, aby si vynutila respekt, a její křehká krása k ní přitahovala různé všiváky a sadisty.

Jediná konstruktivní věc, o kterou se Alvar v poslední době pokusil, byla péče, již věnoval nově příchozí vězeňkyni Lisbeth Salanderové. Rozhodně to nebyla žádná hračka. Lisbeth byla ostrílená harcovnice a všemožných fám měla na triku přinejmenším tolik jako Benita. Někteří Salanderovou obdivovali, jiní ji považovali za nafoukanou káču a další se báli, že přijdou o své místo ve vězeňské hierarchii. Celé Benitino tělo — každíčký sval v něm — jen hrálo a připravovalo se na souboj a Alvar ani na vteřinu nezapochyboval, že Benita prostřednictvím svých známostí získává informace o Salanderové, stejně jako o všech dalších trestankyních na oddělení.

Přesto zatím k ničemu nedošlo, ačkoli Lisbeth Salanderová navzdory zvýšeným bezpečnostním opatřením získala povolení pracovat přes den na zahradě a v keramické dílně. Její vázy byly ty nejpříšernější výtvoř, jaké Alvar kdy viděl, a přemíru sociálních dovedností u ní také nenacházel. Sotva kdy utrousila slůvko. Působila dojmem, že žije ve svém vlastním světě, o pohledy ostatních ani o jejich poznámky se nestarala, dokonce nereagovala ani na šťouchance, které jí potajmu uštěďřovala Benita. Lisbeth ze sebe všechno setřásla jako prach nebo ptačí trus a jediné, čemu věnovala pozornost, byla právě Fária Káziová.

Lisbeth ji nespouštěla z očí — pravděpodobně už pochopila vážnost situace. Kdoví, možná se tu schyluje k nějaké konfrontaci. Alvarovi to dělalo starosti.

Alvar Olsen byl navzdory veškerým obtížím pyšný na individuální program, který vypracoval pro každého odsouzence zvlášť. Nikoho nehonil automaticky do práce. Každý vězeň měl svůj vlastní rozvrh, vytvořený na základě konkrétního případu a potřeb. Někteří se věnovali dennímu nebo dálkovému studiu, jiní absolvovali pracovní programy a pohovory

s psychology a sociálními kurátory, případně jim bylo k dispozici poradenství při hledání vhodného zaměstnání. Lisbeth Salanderové by měla být — přinejmenším na základě její dokumentace — poskytnuta možnost doplnit si vzdělání nebo si alespoň o této otázce promluvit s odborníkem. Nechodila na gymnázium, vlastně ani nedokončila základní školu a s výjimkou krátkodobého zaměstnání v bezpečnostní agentuře nikdy nikde nepracovala. Neustále se dostávala do střetu s úřady, přestože k trestu odnětí svobody byla nyní odsouzena poprvé. Nejsnazší by bylo mávnout nad ní rukou a označit ji za obyčejnou flákačku, ale tento náhled měl značné mezery. Nejenže ji večerníky označovaly za hotovou akční hrdinku, což podtrhával i její vzhled a potvrdila to i jistá událost, která se Alvarovi vryla do paměti.

Tato událost byla po mnoha letech první pozitivní nebo přinejmenším překvapivou vlašťovkou na oddělení. Došlo k ní před několika dny v jídelně po časně večěři kolem páté hodiny odpoledne. Venku pršelo. Vězeňkyně si přinesly talíře a skleničky, myly je a utíraly, zatímco Alvar seděl na židli hned vedle dřezu. Vlastně tam neměl co pohledávat. Obyčejně jídal spolu s ostatními zaměstnanci a o kuchyň se vězni starali sami. Dvě samozvané vládkyně nad kuchyní — členky Benitina gangu Josefín a Tine — měly vlastní rozpočet, objednávaly suroviny, vařily a dohlížely, aby jídlo vystačilo pro všechny. Vláda nad kuchyní představovala úžasnou výhodu. Jídlo do jednotlivých cel odjakživa roznášeli strážníci, kteří rozhodně nemohli přehlédnout, že Benitiny porce bývaly podstatně větší než přídělky ostatních. Proto Alvar na kuchyni raději osobně dohlížel a kromě toho se právě zde nacházel jediný nůž na oddělení. Nebyl nijak ostrý a byl bezpečně zasunutý v ocelovém stojanu, ale přesto by s ním nebylo těžké někoho zranit. A právě onoho

dne po něm Alvar neustále pokukoval a přitom se snažil vpravit si něco do hlavy.

Alvar měl v úmyslu z Flodbergý odejít a najít si lepší zaměstnání. Jenže chlapík, který nic nevystudoval a nikdy nepracoval jinde než v nápravném zařízení, neměl na výběr mnoho možností. Proto začal dálkově studovat podnikovou ekonomiku a v pachu bramborových placiček a huspeniny si četl o oceňování akciových opcí na finančním trhu, přestože z toho, upřímně řečeno, nebyl nijak moudrý, a stejně tak nedokázal vyřešit úlohy z učebnice. A právě v jednom takovém okamžiku si přišla Lisbeth Salanderová pro nášup.

Civěla do země, tvářila se otráveně a myšlenkami se toulala bůhvídkde, a protože Alvarovi bylo trapné se znovu marně snažit navázat s ní kontakt, dál se věnoval svým výpočtům. Neustále něco mazal a přepisoval, čímž jí evidentně lezl na nervy. Lisbeth přistoupila blíž, upřeně se na něj zadívala a Alvar se zastyděl. Při jejím pohledu se často styděl, a právě když se chystal vstát a odejít, Salanderová mu vytrhla propisku a napsala do jeho cvičebnice několik číslic.

„Black-Scholesovy diferenciální rovnice jsou na takhle volatilním trhu naprostá ptákovina,“ prohlásila a vzápětí byla ta tam a jeho volání naprosto ignorovala.

Prostě kráčela dál, jako by se nechumelilo, a Alvarovi dlouho trvalo, než mu docvaklo, co se vlastně stalo. Až pozdě večer, když si našel volnou chvilku a zasedl k počítači, si uvědomil, že Lisbeth nejenže ve vteřině vypočítala jeho úkoly, ale zároveň s naprostou samozřejmostí zkritizovala model oceňování finančních derivátů, za který jeho autoři získali Nobelovu cenu. Pro člověka, jenž na svém oddělení zakoušel jen útlak a ponížení, to byla naprostá bomba. Snil o tom, že by tento počin mohl být počátkem nějakého vztahu, případně určitého zlomu

v jejím životě, díky němuž by si nakonec uvědomila celou šíři svého nadání.

Dlouho přemítal o tom, jak by měl postupovat dál. Čím by ji mohl motivovat? Nakonec dostal nápad. Zkusí ji přimět, aby vyplnila inteligenční test. V kanceláři měl hromadu starých testů a formulářů, jež tam zbyly po soudních znalcích z oboru psychiatrie, kteří se pokoušeli určit Benitinu domnělou míru psychopatie, alexithymie a narcismu.

Alvar většinu testů vyplnil sám a teď ho napadlo, že holka, která louská matematické záhady jako burské oříšky, určitě zvládne takový inteligenční test levou zadní. Kdoví, třeba to pro ni bude mít nějaký význam. Proto na ni před chvílí číhal na chodbě — říkal si, že by to mohla být vhodná příležitost. Dokonce si namlouval, že v jejím obličejí zpozoroval jakousi obnaženost, čehož by mohl využít a pográtulovat jí. Namlouval si, že se s ní sblíží.

Lisbeth si od něj test vzala, ale pak se něco stalo. Venku duněl vlak a Lisbeth měla podivně napjatý a temný pohled. Alvar cosi rozpačitě zakoktal a nechal ji jít. Poté nařídil kolegům, aby pozamykali cely. On sám se vrátil do své kanceláře, umístěné hned za masivními skleněnými dveřmi, které oddělovaly chodbu s celami od takzvaného administrativního úseku. Alvar byl jediný zaměstnanec, který měl vlastní pracovnu. Okna skýtala nevlídný pohled na vězeňský dvůr, obehnaný ocelovým pletem a šedou betonovou zdí. Kancelář nebyla o mnoho větší ani útulnější než vězeňské cimry. Na rozdíl od nich však měl k dispozici počítač s vysokorychlostním připojením a několik monitorů se záznamy z bezpečnostních kamer a tu a tam ležel nějaký suvenýr, který místnost alespoň trochu polidšťoval.

Bylo tři čtvrtě na osm. Cely byly zamčené. Vlak umlkl a hnál se dál do Stockholmu, kolegové seděli v kuchyňce a klábosili

o pitomostech. Alvar už zapsal do záznamové knihy jeden nebo dva řádky, na náladě mu to však nepřidalo, protože jeho poznámky už dávno neodpovídaly realitě. Namísto psaní hleděl na nástěnkou s fotkami Vildy a své matky, která před čtyřmi roky zemřela.

Oproti strohé šedi vězeňského areálu vypadala zahrada jako zelená oáza. Na obloze nebyl ani mráček. Alvar znovu pohlédl na hodinky. Nastal čas zavolat domů a zašeptat Vildě do ouška „dobrou noc, broučku“. Zvedl sluchátko, dál se však nedostal, protože v tu chvíli mu zapípal interkom. Alvar se podíval na displej. Byla to celá číslo sedm, takže na něj zvoní Lisbeth Salanderová. V Alvarovi se svářela zvědavost s neklidem. Všichni zatčení věděli, že nesmějí personál zbytečně obtěžovat. Lisbeth ovšem interkom ještě nikdy nepoužila a rozhodně to nebyla žádná otravná fňukna. Že by se něco stalo?

„O co jde?“ zeptal se Alvar.

„Chci, abyste sem přišel. Je to důležitý.“

„A proč je to tak důležité?“

„Dal jste mi test inteligence, nebo ne?“

„Jistě, napadlo mě, že pro chytrou holku, jako jste vy, to bude hračka.“

„V tom možná máte recht. Nemohl byste sem přijít a rovnou zkontrolovat výsledky?“

Alvar znovu pohlédl na hodinky. Krucinál, přece ten test nemohla zvládnout tak rychle?!

„Raději se na to mrkneme až ráno. Aspoň si budete moci všechny otázky ještě jednou v klidu rozmyslet.“

„To je pěkná fušeřina,“ hudrovala Lisbeth. „Pak bych na to měla celou noc.“

„Dobře, tak já přijdu.“

Alvar nechápal, proč na to přistoupil, a hned mu bylo jasné, že se ukvapil. Avšak kdyby odmítl, určitě by toho litoval. Ve skrytu duše doufal, že inteligenční test Lisbeth zaujal a že by to mohl být začátek něčeho dalšího.

Sklonil se k psacímu stolu úplně vpravo a vyndal ze šuplíku papíry se správnými odpověďmi. Pak si přihladil vlasy, vyšel z kanceláře a čipovou kartou a svým přístupovým kódem otevřel bezpečnostní skleněné dveře. Potom pokračoval po chodbě, neustále zvedal hlavu k černým kamerám a žlutým nástropním lampám a rukou šátral po opasku. V něm měl bezpečnostní balíček — pepřový sprej, obušek, svazek klíčů, vysílačku a šedou krabičku s alarmem.

Možná byl nenapravitelný idealista, ale naivní nebyl. To by nesměl pracovat v této branži. Vězni by dokázali vymámit tele i z jalové krávy. Alvar byl neustále ve střehu, a čím víc se blížil k vězeňským celám, tím byl neklidnější. Možná se měl raději řídit předpisy a vzít s sebou některého z kolegů.

Ať už byla Lisbeth Salanderová sebeinteligentnější, bylo předem vyloučeno, že by ze sebe vychrlila všechny odpovědi tak rychle. Co když má nějaký skrytý informační zdroj? Alvar o tom byl čím dál víc přesvědčen. Otevřel kukátko ve dveřích cely a podezíravě nahlédl dovnitř. Lisbeth klidně stála u psacího stolu a usmála se na něho, tedy alespoň to tak vypadalo — a Alvar opět pocítil lehký optimismus.

„Fajn, tak já jdu dovnitř. Dodržujte předepsanou vzdálenost.“

„Samo.“

„Dobře.“

Alvar odemkl, stále připraven na všechno možné, ale nic se nestalo. Salanderová stála na svém místě.

„Jak to šlo?“ otázal se Alvar.

„Prima,“ odvětila Lisbeth. „Zajímavej test. Nechcete se na něj mrknout?“

„Správné odpovědi mám s sebou,“ zamával Alvar svazkem papírů.

Lisbeth neodpověděla.

Alvar ještě dodal: „Ale nesmíte být zklamaná, když výsledek nebude na výbornou.“

Inspektor se pokusil o široký úsměv. Lisbeth zvedla koutky, ale už to nebyl tak vlídný úsměv jako předtím. Alvarovi připadalo, že si ho zkoumavě prohlíží, a temný lesk v jejích očích nevěstil nic dobrého. Nechystá něco? Ani v nejmenším by ho nepřekvapilo, kdyby za těmi svými temnými kukadly spráda-la nějaký ďábelský plán. Ale na druhé straně je to mrňavá hubená žába. On sám je mnohem větší, a navíc ještě ozbrojený a vycvičený na kritické situace. Přece se mu nemůže nic stát, nebo snad ano?

Pln očekávání sáhl po testu a strnule se na ni usmál. Očima procházel odpovědi, ale přitom nepouštěl Salanderovou ze zřetele. Určitě o nic nejde. Lisbeth na něj tázavě hleděla, jako by se ptala: *Jsem dobrá, co?*

Pokud jde o rukopis, škrábala jako kocour. Všude byly skvrny od propisky a vydrápnuté proužčky papíru, jako by odpovědi jen tak ve spěchu načmárala. Alvar z Lisbeth nespouštěl zrak a přitom pomalu porovnával její odpovědi s výsledky. Zprvu pouze konstatoval, že většina bude zřejmě správně. Pak už nedokázal potlačit zvědavost a strnul úžasem. I ty nejobtížnější otázky na konci testu byly zodpovězeny správně — o něčem takovém Alvar v životě neslyšel. Výsledek byl naprosto vynikající, a právě když se Alvar chystal vybuchnout nadšením, zjistil, že nemůže dýchat.

KAPITOLA 03

12. června

Lisbeth Salanderová nespouštěla Alvara Olsena z očí. Zjevně byl neustále ve střehu a byl to chlap jako hora — vytrénovaný, navíc ozbrojený obuškem, pepřákem a v opasku měl bezdrátový alarm. Určitě by raději zemřel hanbou, než by se nechal porazit. Ale Lisbeth znala i jeho slabiny.

Měl stejné slabůstky jako většina mužských a kromě toho byl stydlivý. Takovou vlastnost lze u chlapa snadno využít k vlastnímu prospěchu. Pár mu jich vrazí a tím ho přitlačí ke zdi. Alvar Olsen dostane, co si zaslouží, a proto Lisbeth důkladně zkoumala jeho hlavu a břicho. Břicho nebylo žádný měkký terč, ale vymakaný a tvrdý pekáč buchet. Ale i takovéto pekáče buchet mají své slabé chvíle. Čekání na vhodný okamžik se Lisbeth vyplatilo. Alvar zhluboka vydechl úlevou a překvapením.

Jeho tělo přestalo být ve střehu a uvolnilo se, a právě v tu chvíli, při úlevném výdechu, ho Lisbeth dvakrát za sebou napálila na solar. Byly to tvrdé a jisté údery a po nich následovalo ještě něco dalšího: Lisbeth se zaměřila na jeho rameno — na konkrétní bod, který jí ukázal její trenér Obinze — a udeřila do něho s divokou, brutální silou.

Ihned bylo jasné, že zasáhla cíl. Vykloubila Alvarovi rameno a muž se zkroutil bolestí. Stál tam, funěl, ale nevydal ze sebe ani hlásku, přestože se očividně z posledních sil snažil udržet na nohou. Vydržel to jednu nebo dvě vteřiny. Poté kapituloval. Zakymácel se a pak se s dutým žuchnutím sesunul na betonovou podlahu. V tu chvíli Lisbeth postoupila o krůček dopředu. Musí mu hlídat ruce, aby nevyvedl nějakou hloupost.

„Tiše,“ nařídila mu.

Bylo to zbytečné. Alvar se nezmohl na jediné pípnutí. Jako by mu někdo uzavřel přívod vzduchu. V rameni mu pulzovala palčivá bolest a před očima tančily hvězdičky.

„Když budeš hodnej chlapeček a nebudeš si šmatat na opasek, tak už žádnou perdu neschytáš,“ ozřejmila mu situaci Lisbeth a vyškubla mu z ruky inteligenční test. V tu chvíli se Alvarovi zazdálo, že slyší nějaký vzdálený zvuk.

Je to hlasitě puštěná televize ve vedlejší cele, nebo si na chodbě povídají kolegové? To nepoznal. Byl úplně mimo. Přesto zvažoval různé manévry, případně volání o pomoc. Nebylo to snadné, bolest mu znemožňovala rozumně uvažovat. Byl tak vystrašený a zmatený, že skrze mlhu neviděl nic než Salanderovou. Přesto zašátral po opasku, ale bylo to spíše podvědomé gesto než plánovaný záměr. Ale ani tentokrát neuspěl: následovala další pecka do břicha, inspektor se zkroutil do embryonální polohy a funěl ještě víc než předtím.

„Tak vidíš,“ domlouvala mu tiše Salanderová. „To nebyl nejlepší nápad. Ale víš co? Nemám nejmenší chuť tě mlátit. Nebejval jsi náhodou kdysi dávno takovej malej hrdina, takovej chrabrej mámin spasitel? Zato teď je celý tvý oddělení v totálním hajzlu a před chvilkou ses znovu vybodl na Fáriu Káziovou. A to se mi nelíbí.“

Na to Alvar neměl co říct.

„Ta holka už si vytrpěla svoje. To musí přestat,“ pokračovala Lisbeth a Alvar nevědomky přikývl.

„Skvělý. Takže jsme dohodnutí,“ prohlásila Lisbeth. „Četl jsi o mně v novinách?“

Alvar opět přikývl a ruce držel hezky daleko od opasku.

„Dobře, tak potom určitě víš, že se nikdy s ničím nepárá. Ani trošičku. Ale možná bysme spolu mohli uzavřít dohodu.“

„Cože?“ zasyčel inspektor.

„Já ti pomůžu udělat na oddělení zase pořádek a postarám se o to, aby se Benita s těma svejma mrchama už k Fárie Káziový ani nepřiblížila, a ty... ty mi půjčíš počítač.“

„Nikdy! Vy jste mě...“ zalapal po dechu Alvar, „...násilně přepadla. Jste v rejži.“

„Kdepak, to ty jsi v pořádný rejži,“ odbyla ho Lisbeth. „Na tvým oddělení dochází k šikaně a násilí, a ty proti tomu nezvedneš ani malíček. Dovedeš si představit ten průser, kdyby to prasklo? Pýcha vězeňské služby skončila v rukách mrňavýho Mussoliniho v sukních!“

„Ale...“ pokusil se namítnout Alvar.

„Žádný *ale*. Já ti to tady pomůžu dát zase do kupy, ale na před mě zavedeš k počítači s připojením na net.“

„To je ksakru naprosto vyloučeno!“ prohlásil Alvar a snažil se vypadat drsně. „Všude na chodbě jsou kamery. Máš smůlu.“

„Tak to potom máme smůlu oba, ale mně to zas až tak nevadí,“ odtušila Lisbeth a v tu chvíli si Alvar vzpomněl na Mikaela Blomkvista.

Během krátké doby, kterou Lisbeth trávila za mřížemi, ji Mikael Blomkvist už dvakrát nebo třikrát přijel navštívit,

a pokud si Alvar něco opravdu nepřál, tak to bylo zveřejnění důkazů o Benitině řádění na jeho oddělení. Ukrutná bolest mu však nedovolila racionálně uvažovat. Namísto toho si sáhl na rameno a na břicho a bez rozmyslu vyhrkl: „Nemůžu vám nic zaručit.“

„Já tobě taky ne, takže jsme si kvit. A teď se postav!“

„Na administrativním oddělení určitě potkáme někoho ze zaměstnanců,“ namítl Alvar.

„Tak budeš muset dělat, že spolu něco nacvičujeme. Vždyť ten inteligenční test vypadá dost slibně.“

Alvar vstal a zapotácel se. Nástropní svítidlo se mu točilo nad hlavou jako bludička, jako nějaká vzdálená hvězda. Udělalo se mu nevolno a řekl: „Počkejte chvíli, musím...“

Lisbeth mu narovнала záda a rukou mu pročísla kšticí, jako by ho chtěla upravit. Pak mu znovu jednu napálila. Alvar byl k smrti vyděšený. Tentokrát ho však rána vůbec nebolela. Naopak. Vrátila mu vykloubené rameno zpět do jamky a nejhorší bolest polevila.

„Tak jdeme,“ zavelela Lisbeth.

Alvar přemýšlel, jestli nemá zavolat o pomoc a stisknout alarm. Zvažoval, jestli ji nemá sejmout obuškem a stříknout jí do obličeje pepřový sprej, ale šel za ní jako beránek. Kráčel po chodbě s Lisbeth Salanderovou a vůbec nic se nestalo. Čipovou kartou a kódem otevřel bezpečnostní skleněné dveře a doufal, že nikoho nepotká. Ale samozřejmě narazili na Harriet, Alvarovu chamtivou kolegyni, kluzkou jako úhoř, u níž nedokázal odhadnout, na čí straně stojí — jestli na Benitině, nebo na straně veřejného pořádku. Občas měl pocit, že hraje pod obojí — vždycky se přikloní na tu stranu, odkud jí kyne větší prospěch.

„Ahoj,“ snažil se Alvar.

Harriet měla vlasy stažené do ohonu, striktní pohled a přísně stažená ústa. Od doby, kdy Alvarovi připadala přitažlivá, uplynulo už hodně vody.

„Kampak máte namířeno?“ zeptala se Harriet. Alvar si uvědomil, že ačkoli je tady šéfem on, momentálně nemá po ruce nic, čím by uklidnil její podezřívavý pohled, a tak jen zamumlal: „Chystáme se... chceme...“

Kromě studia ho nenapadalo vůbec nic, ale bylo mu naprosto jasné, že s tímhle u Harriet rozhodně neuspěje.

„...zavolat advokátce tady Salanderové,“ pokračoval.

Alvar vycítil, že Harriet jeho vysvětlení moc nevěří, a navíc byl určitě bledý a měl rozostřený pohled. Nejraději by se jen sesunul na podlahu a začal volat o pomoc. Ale namísto toho s nečekanou autoritou dodal: „Její advokátka zítra brzy ráno odlétá do Jakarty.“

Nechápal, jak přišel právě na Jakartu, ale bylo mu jasné, že jde o natolik konkrétní a relevantní informaci, že ji každý bude považovat za pravdivou.

„Fajn, rozumím,“ řekla Harriet tónem, který se k jejímu podřízenému postavení hodil lépe, a pak odešla. Když si byli jisti, že zmizela z dohledu, pokračovali k Alvarově kanceláři.

Bylo to posvátné území — dveře byly neustále zavřené, žádný z vězňů ji dosud nenavštívil, natož aby odtud telefonoval. Ale právě tam se s troškou štěstí či smůly musejí dostat. V bezpečnostní centrále už si zřejmě všimli, že Alvar s Lisbeth za sebou zavřeli skleněné dveře a přešli do části vyhrazené pro zaměstnance, kde je může kdokoli zastavit a zeptat se jich, co tu dělají. Ať už to dopadne jakkoli, nic dobrého z toho nevezjde. Musí nějak zakročit. Zašátral po opasku, ale nakonec alarm nespustil. Strašně se styděl a možná byl tou situací proti své vůli i trochu fascinovaný. Co má ta holka za lubem?

Odemkl dveře, vpustil ji dovnitř a náhle mu došlo, jak beznadějně a směšně jeho pracovna působí — ostatně ne náhodou ho Lisbeth nepřímo nazvala mamánkem — a že má na nástěnce připíchnuté zvětšeniny matčiných fotek, které jsou dokonce větší než snímky jeho dcerky Vildy. Měl je už dávno sundat, uklidit do krabice, dát výpověď a zařít se, že si už nikdy nebude s žádnými kriminálkami nic začínat. Jenže teď tu stál jako tvrdé Y. Zavřel za Lisbeth Salanderovou dveře a všiml si, že ho sleduje temným, urputným pohledem.

„Mám jistě problém,“ sdělila mu.

„A s čím?“

„S tebou.“

„A co je na mě problematického?“

„Když tě odsud vyhodím za dveře, spustíš alarm. Ale když tě tu nechám, tak uvidíš, co dělám, a to taky není dobrý.“

„Hodláte se dopustit něčeho nezákonného?“ zeptal se Alvar.

„Pravděpodobně jo,“ odpověděla Lisbeth a poté musel Alvar opět nevědomky udělat něco, co ji rozběsnilo do nepřítčnosti.

Třikrát nebo čtyřikrát vyinkasoval šlupku na solar, znovu se zkroutil, zalapal po dechu a očekával další rány. Ale Salanderová se k němu jen sklonila, bleskurychle mu odepnula opasek a položila ho na psací stůl. Alvar i navzdory ukrutné bolesti vypjal hrud a výhrůžně si ji měřil.

Chvíli to vypadalo, že se na sebe vrhnou a začnou se rvát. Potom ho Lisbeth znovu odzbrojila tím, že loupala očima po jeho nástěnce.

„To je ta tvoje matinka, kterou jsi zachraňoval?“

Alvar neodpověděl. Stále zvažoval, jestli po ní nemá skočit.

„Tak je to tvoje máma?“ zopakovala Lisbeth otázku a Alvar přisvědčil.

„Je mrtvá?“

„Ano.“

„Ale hodně pro tebe znamená, co?“

„To ano.“

„Pak to snadno pochopíš. Potřebuju si obstarat pár informací a ty mě přitom necháš na pokoji.“

„Proč bych to dělal?“

„Protože už jsi všechno nechal zajít takhle daleko. Já ti na oplátku pomůžu zneškodnit Benitu.“

„Je naprosto bezohledná.“

„To já taky,“ odtušila Lisbeth.

Jednoduše ho má v hrsti. Ano, opravdu nechal všechno zajít příliš daleko. Pustil ji do své pracovny a cestou lhal a podváděl. Už neměl mnoho co ztratit, takže když ho Lisbeth požádala o přístupové heslo k počítači, řekl jí ho. Sledoval její ruce, jejichž pohyby ho naprosto okouzly. Bleskurychle létaly po klávesnici, ale zpočátku se nic nedělo. Lisbeth si prohlédla několik uppsalských webových stránek, mimo jiné stránky tamější akademické nemocnice a univerzity.

Dlouho, předlouho brousila zdánlivě bezúčelně všude možné, pak se konečně zastavila u poněkud zastaralého a omšelého dokumentu s názvem Institut lékařské genetiky a zadala několik příkazů. Poté obrazovka zhasla, zčernala a Lisbeth na chvíli strnula. Zhluboka oddychovala s prsty váhavě spuštěnými nad klávesnicí jako pianistka, která se připravuje na náročnou skladbu.

Pak závratnou rychlostí cosi bušila do kláves, na temném monitoru naskakovaly řádky bílých čísel a písmen a po chvíli začal počítač psát sám. Chrlil značky, programové kódy a příkazy. Alvar pochytil jen několik anglických výrazů: *connecting database, search, query a response* a dále zneklidňující: *bypassing security*. Lisbeth chvíli netrpělivě čekala a prsty bubnovala

do klávesnice. Pak zaklela: „Do prdele!“, a vzápětí se na displeji se objevilo okno: ACCESS DENIED. Zadávala stále nové a nové příkazy a náhle se něco stalo: bylo to jako vlna, jako hladina zčeřená větrem, jako vnitřní pohyb, jako zablesknutí barev. Na obrazovce zazářila zelená písmena: ACCESS GRANTED, a poté se začaly dít věci, které Alvarovi připadaly jako bláznivý sen. Lisbeth se prosmekávala červími dírami do kybernetických světů, které zjevně patřily do jiné doby, do doby dávno před nástupem internetu.

Listovala starými naskenovanými dokumenty a seznamy, jejichž řádky byly psané na stroji, nebo dokonce ručně. Pod nimi byly sloupce s čísly a záznamy — zřejmě výsledky či vyhodnocení testů, jak odhadoval Alvar, který párkrát zahlédl i razítko, podle něhož dokument podléhal utajení. Viděl její jméno i jména mnoha dalších a řádky s vyhodnocením. Jako by Lisbeth proměnila počítač v jakousi poslušnou hadovitou bytost, která neustále dokola, celé dlouhé hodiny, neslyšně klouzala zapomenutými archivy a zamčenými sklepy.

Alvar sice nepochopil, oč jí jde, ale vyrozuměl, že stále nemůže najít to, co hledá. Vyčetl to z jejích pohybů a nespokojeného mručení. Po čtyřech a půl hodinách to Lisbeth vzdala a Alvar vydechl úlevou. Nutně potřeboval jít na záchod. Taký už potřeboval zavolat domů a říct své dcerce Vildě, aby pěkně spinkala a zapomněla na celý svět. Ale Lisbeth ho vyzvala, aby zůstal sedět a držel klapačku. Ještě si potřebovala něco zařídit. Obrazovka znovu zhasla, následovaly nové příkazy a inspektor si ke svému zděšení uvědomil, že Lisbeth se hodlá dostat do počítačového systému jejich věznice.

„Nechte toho,“ řekl.

„Ty nemáš ředitele basy zrovna v lásce, co?“

„O to tady nejde.“

„Já taky ne,“ řekla Lisbeth a pak udělala další věc, kterou by nejradši neviděl.

Napíchl se do e-mailové schránky Rikarda Fagera a do jeho dokumentů a důkladně si je pročítala. Alvar jen nečinně přihlížel — nejen proto, že ředitele věznice nenáviděl, ani proto, že už nebylo cesty zpět; uchvátil ho způsob, jak zacházela s počítačem — jako by byl prodlouženou částí jejího těla. Počínala si s naprostou virtuozitou a on jí začal důvěřovat. Nevěděl, jestli je to rozumné nebo ne, ale nechal ji podnikat nové a nové výpady. Poté monitor opět zčernal a vzápětí na něm naskočila slova: ACCESS GRANTED. Co to má krucinál znamenat?

Na monitoru před ním se objevila chodba na oddělení zabezpečovací detence, tichá a zšeřelá. Lisbeth neustále přehrávala tutéž sekvenci, jako by ji chtěla prodloužit nebo přimět určitý časový interval, aby se opakoval stále dokola. Alvar dlouho seděl s rukama na kolenou, snažil se udržet oči otevřené a tiše doufal, že už tomu bude brzy konec.

Osm minut před druhou hodinou v noci se Lisbeth Salanderová zvedla, zavřela „díky“ a Alvar ji bez jakýchkoli otázek provedl bezpečnostními dveřmi zpět do její cely a popřál jí dobrou noc. Pak odjel domů, usnout však nedokázal. K ránu si na chvíličku zdříml a zdál se mu sen o Benitě a jejích dýkách.

KAPITOLA 04

17. až 18. června

Pátky patřily Lisbeth.

Každý pátek odpoledne jezdíval Mikael Blomkvist navštívit Lisbeth Salanderovou do vězení. Těšil se na ni, hlavně teď, když se nakonec smířil se situací a přestal zuřit. Ale trvalo mu to.

Obžaloba a verdikt soudu ho vytočily do nepříčetnosti a neustále dokola se vztekal v televizi i v novinách. Ale když si uvědomil, že Lisbeth na rozsudku ani za mák nezáleží, dokázal se na celou záležitost podívat jejíma očima. Pro ni to neznamovalo nic převratného. Když se mohla zaobírat kvantovou fyzikou a boxovat, bylo jí jedno, jestli je v lapáku nebo kdekoli jinde, a není vyloučeno, že odnětí svobody považovala za určitou novou zkušenost, kdy se může něčemu přiučit. V tomto směru byla zvláštní. Brala život takový, jaký je, a ze všeho dokázala něco vytěžit. Často si z Mikaela dělala legraci, když viděla, že se o ni bojí dokonce i poté, co ji převezli do věznice Flodberga.

Mikaelovi se Flodberga nelíbila. Flodberga se totiž nelíbila nikomu. Bylo to jediné ženské nápravné zařízení v zemi s nejvyšší ostrahou a Lisbeth skončila na oddělení zabezpečovací detence pouze proto, že Ingemar Eneroth, generální ředitel

vězeňské služby, se pro ni snažil najít nejbezpečnější místo. Údajně jí totiž hrozila všemožná nebezpečí: jednak ze strany tuzemské bezpečnostní policie, jednak od francouzské rozvědky DGSE, kterou proti ní pošťvala její sestra Kamila se svým ruským zločineckým gangem.

Mohla to být pravda. Stejně tak to mohla být naprostá ptákovina. Ale protože Lisbeth proti přesunu nic nenamítala, ocitla se zde, v zabezpečovací detenci, a její nepodmíněný trest se tak jako tak pomalu chýlil ke konci. Snad to nakonec dobře dopadne. Lisbeth byla minulý pátek v mimořádně dobrém rozmaru. A ve srovnání s humusem, jakým se běžně živila, pro ni vězeňská strava představovala hotové lukulské hody.

Mikael jel vlakem do Örebro a v notebooku si prolistoval letní číslo *Milénia*, které by mělo jít v pondělí do tiskárny. Venku lilo jako z konve. Předpovědi počasí slibovaly nejžhavější léto za poslední desetiletí, ale dosud se na ně mračila šedá obloha a den za dnem neúnavně přšelo. Mikael Blomkvist by se nejraději zašil ve své chatě na Sandhamnu a odpočíval. Měl za sebou pořádný kus perné práce. Po jeho odhalení, že vedoucí pracovníci americké výzvědné služby NSA spolupracovali s ruskou zločineckou organizací na odcizování obchodních tajemství po celém světě, se ekonomická situace *Milénia* značně vylepšila. Časopis si znovu vydobyl skvělé renomé. Avšak spolu s výhodami se dostavily i stinné stránky. Vedení redakce bylo nuceno vydávat časopis také v digitální podobě, na čemž samozřejmě nebylo nic špatného: v novém mediálním světě to byla naprostá nezbytnost.

Jenže Mikaela okrádala o čas. Věčné aktualizace na internetu a rozhovory o strategii v sociálních médiích ho neustále rozptylovaly. Samozřejmě začal spřádat několik slušných námětů, ale ani v jednom případě se mu nepodařilo proniknout

do hloubky a vědomí, že jeho nejlepší zdroj, který mu dohodil ten úžasný trhák o NSA, právě sedí v base, mu na náladě taky nepřidalo. Cítil se provinile.

Vyhlížel z okénka vlaku a doufal, že ho cestou nebude nikdo otravovat, ale jeho naděje se ukázaly jako liché. Žena na vedlejším sedadle na něj neustále dotírala a vyptávala se ho, kam jede. Mikael odpovídal vyhýbavě. Všichni ti, kteří na něj doráželi, ať mu to bylo vhod, či nevhod — včetně této dámy —, mu sice fandili, ale přesto byl rád, že se v Örebro mohl s všetečnou paní konečně rozloučit. V dešti rychle zamířil k autobusu. Ironií osudu vedla železniční trať přímo kolem věznice Flodberga, zastávka však v obou směrech ležela značně daleko, takže se tam Mikael musel čtyřicet minut kodrcat starým autobusem Scania bez klimatizace. Za pět minut tři čtvrtě na šest se před nimi začala vynořovat šedá betonová zeď.

Sedm metrů vysoká, matně šedavá, podivně zvrásněná a zvlněná stěna vypadala jako obrovitá nestvůrná betonová vlna tyčící se nad okolní rovinatou krajinou. V dálce na obzoru se rýsoval jehličnatý les. Nikde nebylo vidět jediné lidské obydlí. Vstupní závory do věznice stály tak blízko vchodu, že se mezi ně vešlo pouze jediné auto.

Mikael vystoupil z autobusu a pak byl ocelovou bránou vpuštěn do vězeňského areálu. Zamířil k bezpečnostní centrále, kde si do šedé skříňky zamkl mobil a klíče. Pak musel projít bezpečnostní kontrolou, kde měl pokaždé pocit, že mu to ti chytráci dělají naschvál. Potetovaný třicátník s oholenou hlavou mu dokonce sáhl mezi nohy. Navíc ho očichal černý labrador, hezký a přátelský pes, ale Mikaelovi bylo jasné, že ho tu nemají pro zábavu: byl vycvičený na vyhledávání omamných látek. Snad si ti pitomci nemyslí, že chce do basy pašovat fet?

Přesto zachoval klid a kráčel labyrintem chodeb za trochu vyšším a vlídnějším mladíkem. Procházeli spoustou bezpečnostních dveří, které zaměstnanci automaticky otevírali a sledovali je pomocí stropních kamer. Cesta k místnosti pro návštěvy trvala celou věčnost. Pak musel Mikael dlouho čekat na chodbě, a přestože neměl žádný konkrétní důvod, ihned vytušil, že tu něco není v pořádku.

Zlá předtucha se ho zmocnila už ve chvíli, kdy se vynořil inspektor vězeňské služby Alvar Olsen.

Olsenovi se na čele perlil pot a byl očividně nervózní. Vy-máčkl ze sebe několik zdvořilostních frází a poté Mikaela vpustil do návštěvní místnosti na konci chodby. Nyní už nebylo pochyb o tom, že se tu něco nadobro změnilo.

Lisbeth na sobě jako vždy měla sepraný vězeňský mundúr, který na ní směšně plandal. Když ji Mikael přijel navštívit, většinou vstala, ale tentokrát zůstala sedět a číslo z ní jakési číhavé vzrušení. Hlavu měla lehce schýlenou k levému rameni a civěla kamsi šikmo za něj. Byla mimořádně neklidná, na jeho otázky odpovídala jednoslabičně a vyhýbala se mu očima. Nakonec Mikael sebral odvahu a přímo se jí zeptal, jestli se něco stalo.

„Přijde na to, jak se na věc díváš,“ odpověděla Lisbeth a Mikael se vyčkávavě pouсмál. Pro začátek aspoň něco.

„Nechceš mi o tom povědět trochu víc?“

To Lisbeth nechtěla, aspoň „ne tady a teď“, a pak se mezi nimi rozhostilo ticho. Vycházkový dvůr a vězeňskou zeď za zamřížovanými okny bičoval déšť a Mikael se díval na potrhanou matraci, která tam stála opřená o zeď.

„Mám si dělat starosti?“ zeptal se.

„Myslím, že jo,“ ušklíbla se Lisbeth a rozhodně to nemínila žertem, jak doufal.

Přesto to bylo spásné slovo. Mikael se zachechtal a zeptal se, jestli jí může s něčím pomoci. Pak opět následovalo mlčení a po chvíli Lisbeth utrousila „možná“, což ho překvapilo. Lisbeth Salanderová nikdy nikoho zbytečně nežádá o pomoc.

„Dobře. Udělám, co budu moci, pokud...“ soukal ze sebe Mikael.

Lisbeth se znovu ušklíbala.

„Pokud co?“

„Pokud to nebude nic nezákonného,“ odvětil. „Byla by směla, kdybychom tu skončili oba dva.“

„Ty bys musel vzít zavděk s basou pro chlapy, Mikaeli.“

„Třeba bych díky svému šarmu dostal umístěnku do Flodbergu. Tak o co jde?“

„Pročítám si jistý starý seznamy,“ řekla Lisbeth, „a něco mi v nich nehraje. Například v nich figuruje nějaký Leo Mannheimer.“

„Leo Mannheimer?“ zopakoval Mikael.

„Přesně tak, je mu šestatřicet let. Určitě si ho rychle najdeš na netu.“

„Dobře, tak už máme nějaký začátek. A co přesně mám zjistit?“

Lisbeth očima přelétla návštěvní místnost, jako by v ní Mikael měl hledat nějakou skrytou záhadu. Pak se k němu otočila a upřela na něj nepřítomný pohled.

„Upřímně řečeno nevím.“

„A tomu mám věřit?“

„Dá se to tak říci.“

„Dá se to tak říci?“ Mikael pocítil osten vzteku a pokračoval: „Fajn, takže ty nevíš nic konkrétního, ale chceš, abych ti ho proklepl. Provedl snad něco zvláštního, nebo je to jen obyčejnej parchant?“